

VOJIN BEGOVIĆ

1. juna 1986. godine poslije kraće bolesti umro je Vojin Begović, direktor Geodetskog zavoda Titograd u penziji. Na posljednji počinak na danilovgradsko groblje »Čekla« ispratio ga je veliki broj prijatelja iz kruga geodeta Titograda, Nikšića, Danilovgrada, i ostale Crne Gore.

Oprostili smo se od kolege, druga i prijatelja i ostali ožalošćeni okrutnom činjenicom da je prestalo da kuca jedno plemenito srce.

Rastali smo se od divnog čovjeka, dobrog komunista, nezaboravnog druga, prvog prijatelja, velikog društvenog aktiviste Saveza društava geodeta SRCG i Saveza GIG Jugoslavije, jednog od prvaka poslijeratnih generacija geodeta Crne Gore i Jugoslavije, uzornog predratnog geodeta na premjeru Srbije i Makedonije, robijaša u Kazamatima Hitlerove Njemačke, neimara na raseljavanju boračkih porodica u Vojvodini i Banatu, utemeljivača geodetske osnove na obnovi ratom porušene Crne Gore, rukovodioca u Geodetskoj upravi Crne Gore, šefa Sekcije, načelnika za premjer, tehničkog i generalnog direktora Geodetskog zavoda, uzornog sina i brata, dobrog supruga i nježnog roditelja.

Živio je časno, ostavljao iza sebe tragove po kojima se poznaju i priznaju ljudi, zbog kojih nema zaborava, već trajna i divna sjećanja na jednu ličnost koja je po čojstvu, poštenju, radu, drugarstvu popunila svoju biografiju onim podacima zbog kojih mogu da budu ponosni njegovi najbliži, njegovi drugovi i prijatelji, generacija njegovih kolega savremenika i mladih, kao i Savez društava geodeta Crne Gore, Savez GIG Jugoslavije.

Rodio se 27. 03. 1913. godine u selu Glavica kraj Danilovgrada. Osnovnu školu i Nižu gimnaziju završava u Danilovgradu, zatim V i VI razred gimnazije u ondašnjoj Podgorici 1930. godine, poslije čega odlazi za Beograd i upisuje se na Geodetsku tehničku školu koju završava 1933. godine.

Poslije završetka škole zapošljava se kod Ministarstva finansija Kraljevine Jugoslavije, gdje radi na novom premjeru Srbije i Makedonije (Valjevo, Sokobanja, Bojčevac, Aleksinac, Debar i dr.)

Aprilski rat 1941. godine zatiče ga kao rezervnog poručnika, kada u Tetovu pada u njemačko zarobljeništvo i biva odveden u logor.

Period 1941.—1945. godina provodi kao ratni robijaš u raznim hitlerovim kazamatima: Libek, Hoenfels, Ninberg, Hamerštajn i dr.

Kao izuzetno aktivnog sa grupom od 600 robijaša Nijemci ga prebacuju u logor Barkenbrigen gdje je trebao biti strijeljan pod optužbom da je bio propogator komunističkih ideja. Ipak izbjegava strijeljanje i ulaskom američke savezničke vojske u Njemačku biva oslobođen i na lični zahtjev vraćen u domovinu.

Po dolasku u domovinu u periodu 1945.—1947. godine radi geodetske poslove na kolonizaciji u Vojvodini i Banatu.

Na poziv vlade Crne Gore, kao dobrovoljac dolazi u svoju Crnu Goru koja je bila ratom razorena i kojoj su geodeti bili neophodni kao vjesnici obnove i izgradnje, te radi u novoformiranom Geodetskom zavodu Nikšić u periodu 1947.—1952. godina, na raznim objektima obnove i izgradnje Republike (pruga Nikšić—Titograd), melioracija bjelopavličke ravnice, projekat isušnja Skadarskog jezera, izgradnji novih puteva, rudnika itd.).

Geodetska uprava Crne Gore 1952. godine postavlja ga na mjesto šefa Sekcije za premjer Bjelopavlića u Danilovgradu, da bi 1953. godine preuzeo vođenje terenske sekcije Bar koja je radila na stvaranju popisnog katastra, te da bi u periodu 1954.—1956. godine preuzeo vođenje Geodetske sekcije u Titogradu.

U periodu 1956.—1964. godine zbog izuzetnih rezultata u izvršavanju operativnih poslova kod sekcija za premjer, biva raspoređen za načelnika premjera pri Republičkoj geodetskoj upravi.

Pošto je 1. 01. 1965. godine od tehničke operative Republičke geodetske uprave formiran Geodetski zavod, kao institucija čiji su poslovi od posebnog društvenog interesa, drug Vojo obavlja poslove tehničkog direktora Zavoda u periodu 1965.—1968. godina i generalnog direktora u periodu 1968.—1973. godina, poslije čega odlazi u penziju.

Pored radnih obaveza koje su za njega bile ispred ostalog Vojo Begović je bio vrlo aktivan društveni radnik u Savezu geodeta Crne Gore i Jugoslavije.

U Savezu društava geodeta SRCG obavljao je funkciju sekretara i dugo godina predsjednika Saveza. U Savezu GIG Jugoslavije bio je član Predsjedništva.

Za izvanredne zasluge na ostvarenju ciljeva i zadataka Saveza geodeta proglašen je za zaslužnog člana Saveza društava geodeta SRCG i zaslužnog člana Saveza GIG Jugoslavije.

Rastali smo se od njega ali ga zadržavamo u najljepšoj uspomeni. Zaslužio je to po svemu onome zbog čega se pamti čovjek i njegovo djelo.

Neka u periodu iza njega za njegove najbliže bude utjeha sve ono što je ostavio iza sebe i kao čovjek i kao komunista i kao radnik — geodeta, rukovodilac, direktor i kao prijatelj ljudi i kao građanin svojega kraja i kao uzorna glava porodice, dobar suprug, otac, sin i brat.

U ime njegovih kolega, u ime Geodetskog zavoda Titograd, u ime Saveza geodeta Crne Gore i Jugoslavije neka mu je vječna slava i hvala.

N. Rajović

JANE VEZENKOV

Sasvim iznenada 17. marta 1986. god. u Skopju umro je Jane Vezenkov, vanredni profesor Građevinskog fakulteta u Skopju.

Jane Vezenkov rođen je u selu Gornji Balvan — Štip 20. maja 1936. god. Osnovnu školu i 4 razreda gimnazije završio je u s. Karbinci 1951. god. sa odličnim uspjehom. Iste godine upisao se u Srednju tehničku školu — Geodetski odsek u Skopju. Na jesen 1955. god. upisao se na Tehnički fakultet — Geodetski odsek u Zagrebu. Diplomirao je u maju 1962. god.

Nakon diplomiranja izvesno vreme radi kao inženjer u vodnoj zajednici — Štip, a potom, ujesen 1962. god. odlazi na odsluženje kadrovskog roka u JNA. Po povratku

iz armije radi u Geodetskom zavodu u Bitolju, Katastarskoj upravi u Štipu i u Gradskoj geodetskoj upravi u Skopju kao šef odeljenja za održavanje premera.

Godine 1968. izabran je za asistenta za predmet Geodezija na Arhitektonsko-Građevinskom fakultetu u Skopju, a 1979. god. za docenta za predmet Fotogrametrija I i II za studente I stepena geodetskog smera pri Institutu za geodeziju na Građevinskom fakultetu u Skopju. U februaru 1986. god. izabran je za vanrednog profesora za predmete: Geodezija, Fotogrametrija I i II i Izrada planova.

Kao student i inženjer do dolaska na Građevinski fakultet u Skopju, učestvovao je u izvođenju geodetskih radova iz oblasti nivelmana, raznih vrsta snimanja terena, prenošenja projekata na teren, izvođenju eksproprijacija zemljišta i drugo.

Od dolaska na fakultet pored nastave i naučno-istraživačkog rada učestvovao je (sam ili sa kolegama sa fakulteta) na trasiranju puteva, prenošenju urbanističkih rješenja na teren, postavljanju trasa za RKV-RR veze na teritoriji SRM, geodetskoj oskultaciji željezničkih mostova i brana.

Učestvovao je sa referatima na više kongresa i savjetovanja (VIII kongres za visoke brane, Ohrid 1977, Savjetovanje za primijenjenu geodeziju, Mostar 1974). Na XV međunarodnom kongresu FIG u Štokholmu 1977. godine podnio je vrlo zapažen referat pod naslovom »Primjena geodezije u usmjeravanju ultra-kratkih talasa i radio relejne veze«.

Treba istaći i njegovu habilitaciju pod naslovom: »Primena geodezije u usmenom bežičnom prenošenju informacija«.

U SKJ primljen je 1955. god. Radio je u partijskoj i studentskoj organizaciji. Po dolasku na Građ. fakultet u Skopju bio je član sekretarijata SKM.

U Savezu geodetskih inženjera i geometara SRM bio je član predsjedništva i sekretar. Bio je član redakcionog odbora »Tehnika«—organa SITJ, i »Biltena«—organa SITM. Poslednjih godina je bio tehnički urednik »Geodetskog pregleda«, organa SGIGM.

Život Vezenkova bio je do poslednjeg dana ispunjen radom. Ponosni smo što je svoje bogato geodetsko iskustvo prenosio i preneo na naše mlade kolege, što je ovde među nama radio i stvarao. Ponosni smo što je među nama bio vrlo dobar drug, vrlo pošten, i vrlo plemenit čovek. Čovek koji je znao samo pošteno da radi, da stvara i ceni sve ljude bez obzira na kakvom su radnom mestu i položaju bili.

Kao stručnjak, čovek, drug i prijatelj Jane Vezenkov je služio kao primer svim kolegama, prijateljima, naročito mladim ljudima, učenicima u srednjoj školi, studentima i kolegama na Fakultetu i u drugim radnim organizacijama.

Kod sviju nas, njegovih kolega, saradnika, đaka i studenata njegov lik neće biti zaboravljen. U geodetskoj struci i nauci u SRM i SFRJ mnogo je doprineo, i za sve što je uradio neka mu je slava i hvala.

D. Lazarov

HRVOJE ANDRAŠIĆ

Geometar Hrvoje Andrašić umro je 1985. godine u Zlataru kao umirovljenik u 75. godini života, cijenjen od svih stručnih suradnika i stanovnika te općine u srcu Hrvatskog zagorja.

Rođen je 1910. godine u Križevcima. Svršivši u rodnom gradu osmogodišnju gimnaziju pohađao je još dvije godine geodetsku školu u Zagrebu, pa je stekao zanimanje geometra. Nakon odsluženja vojnog roka, svoju pravu životnu stručnu školu postigao je prije Drugog svjetskog rata na tzv. »prvom premeru Srbije«.

Poslije rata uposlio se u zagrebačkom Geozavodu. Nakon kraćeg boravka u toj geodetskoj sredini napušta tadašnja velika geodetska radilišta i preuzima rukovođenje Uredom za katastar u zagorskoj općini Zlatar.

Time je vjerovatno postigao ono za čime je u životu i težio a to je život posvećen dobrobiti svojih bližnjih i široke okoline u kojoj je prvenstveno kao čovjek a zatim i kao geodetski stručnjak radio i djelovao.

Možemo zamisliti kolike li ljepote i životnog zadovoljstva je to predstavljalo za čovjeka plemenita duha kao što je bio Hrvoje Andrašić kada je mogao kao općinski geometar u najživopisnijem krajoliku Hrvatskog zagorja djelovati na taj narod svojom smirenošću, gaseći onu opće poznatu zagorsku boljku neprekinute borbe i nastojanja za sigurnim i što točnijim »mejašem«. A Hrvoje Andrašić je mogao tako djelovati i djelovao je, jer je bio ugledna pojava posebno smirenog nastupa, sijede kose i dubokog glasa, što je sve zajedno imalo izvanrednog odraza na ljude s kojima je dolazio u dodir.

Može se ustvrditi da je to bio tek dijelić, iako ne beznačajan, njegovog osobnog životnog zadovoljstva, jer ono posebno što ga je među geodetskim kolegama resilo i isticalo, bila je činjenica da je bio najbolji lovac i prvi vatrogasac među svim geodetskim kolegama i stručnjacima u Republici.

Sretali smo ga nedjeljama i drugih dana dostojanstvenog držanja s prebačenom lovačkom puškom preko ramena i uz njega njegovog vjernog lovačkog psa. Bio je profinjen kinolog i znao je temeljito svoj posao, pa je bilo sasvim prirodno da bude i predsjednik lovačkog društva općine Zlatar. Ne manji ugled uživao je Hrvoje Andrašić kao predsjednik općinskog društva vatrogasaca u Zlataru.

Za takve prijatelje uvijek nam je žao i kažemo da su prerano otišli iz naše sredine.

M. Božićnik